

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 503/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca), a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, zastúpeného Mgr. Michalom Ferčákom, advokátom, Bernolákova 1652/29, Topoľčany, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 1 To 46/2018 z 19. júna 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tdo 39/2020 z 9. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, práva na primeraný trest podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 3 a čl. 7 ods. 1 dohovoru, čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a čl. 16 ods. 2 ústavy, práva na odvolanie v trestných veciach podľa čl. 2 Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol č. 7“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie. Zároveň žiada náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5T/32/2018 zo 17. apríla 2018 uznaný za vinného pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. c) a d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), j) a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľovi

bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, zistiac poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l) a n) Trestného zákona a priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, 3 a 5 a § 39 ods. 1 a 3 písm. c) Trestného zákona. Sťažovateľ bol zaradený na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona. Súčasne mu bol podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložený trest prepadnutia vecí. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený aj ochranný dohľad v trvaní jedného roka.

3. Vydaniu rozsudku okresného súdu predchádzalo vyhlásenie sťažovateľa podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní 17. apríla 2018, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu. Okresný súd jeho vyhlásenie prijal, preto dokazovanie vykonal, iba čo sa týka výroku o treste a ochranného opatrenia.

4. Proti rozsudku okresného súdu bolo podané odvolanie sťažovateľom a prokurátorom, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1To /46/2018 z 19. júna 2018 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) a ods. 2 Trestného poriadku prvostupňový rozsudok zrušil vo výroku o treste. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil krajský súd trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, zistiac poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l) a n) Trestného zákona a priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, 3 a 5 Trestného zákona. Odvolanie sťažovateľa krajský súd zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

5. Proti rozsudku krajského súdu bolo podané dovolanie sťažovateľom z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku, a to v časti výroku o treste, ako aj proti konaniu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, s ktorým napadnutej časti v celom rozsahu nesúhlasí. O dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 3Tdo/39/2020 z 9. septembra 2020 tak, že dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ považuje závery v napadnutých rozhodnutiach z ústavného hľadiska za neospravedliteľné a neudržateľné s následkom porušenia namietaných základných práv a slobôd, na ktoré v konkrétnostiach systematicky poukazuje a ktoré zdôvodňuje v nasledujúcich štyroch okruhoch.

7. Podstatu III. časti ústavnej sťažnosti („*Vylúčenie preskúmateľnosti právnej kvalifikácie skutku*“) predstavuje námietku vylúčenia účinného súdneho prieskumu správnosti právnej kvalifikácie zisteného skutku na základe prijatého vyhlásenia obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Na podklade charakteristiky inštitútu vyhlásenia obvineného, porovnávajúc to s inštitútom dohody o vine a treste, sťažovateľ prezentuje svoj právny názor, v zmysle ktorého je nevyhnutné vykladať a aplikovať príslušné ustanovenia Trestného poriadku tak, že v prípade prijatia vyhlásenia obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku súdom obvinený stráca právo na opravný prostriedok len vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam prípadu, nie vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku. Zároveň poukazuje na následky opačného výkladu (nedostatočný účinný systém kontroly primeranosti uloženého trestu a jeho individualizácie,

odmietnutie spravodlivosti, nemožnosť obvineného brániť sa proti nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku a pod.). Sťažovateľ polemizuje s právnymi názormi najvyššieho súdu týkajúcimi sa problematiky preskúmateľnosti právnej kvalifikácie skutku len z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (na podklade rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 2Tdo 30/2011 publikovaného pod R 120/2012).

8. Podstata IV. časti ústavnej sťažnosti („*Nesprávne právne posúdenie skutku*“) predstavuje namietanie nenaplnenia obligatórneho znaku skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 Trestného zákona, ako aj okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 písm. c) a d) Trestného zákona. V sťažovateľovej trestnej veci neboli zo strany orgánov činných v trestnom konaní zaistené žiadne drogy, teda ani podrobené znaleckému skúmaniu, a zo skutkovej vety nevyplýva žiadna konkrétna koncentrácia účinnej látky THC. Vzhľadom na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu 4/2016 je vylúčené, aby bez určenia účinnej látky THC spĺňala droga marihuana kvalifikačné kritériá v zmysle § 171 a § 172 Trestného zákona. V dovolaní rovnako namietal, že všeobecné sudy konštatovali naplnenie troch osobitných kvalifikačných pojmov – páchanie trestného činu po dlhší čas, na viacerých osobách a na chránenej osobe (práve tým krajský súd odôvodňoval zvýšenie uloženého trestu odňatia slobody na 11 rokov a 8 mesiacov).

9. Podstata V. časti ústavnej sťažnosti pod názvom („*Odôvodnenie napadnutého uznesenia*“) spočíva námietke sťažovateľa, že najvyšší súd mu nedal preskúmateľnú, jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku zaradenia § 34 ods. 1, 3 a 4 Trestného zákona pod hmotnoprávne ustanovenie zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a to na podklade ním uvedeného rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 To 2/2013 zo 16. apríla 2013, a tým porušil právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1, v spojení s čl. 49 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty).

10. Podstata VI. časti ústavnej sťažnosti pod názvom („*Neprimeranosť uloženého trestu*“) na judikatúrnom podklade (Európsky súd pre ľudské práva, ústavný súd, najvyšší súd) zásad spätých s primeranosťou trestu predstavuje námietka neprimeranosti uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 8 mesiacov, ktorému dominuje výlučne prvok trestnej represie na úkon zabezpečenia resocializácie a výchovného pôsobenia. V kontexte zvýšenia trestu pri súčasnej nemožnosti podať proti tomu riadny opravný prostriedok mal najvyšší súd vykladať príslušné zákonné ustanovenia upravujúce dovolacie dôvody v záujme zabezpečenia účinného prostriedku preskúmania napadnutého rozsudku, a nie odmietnuť preskúmanie primeranosti trestu uloženého odvolacím súdom (najvyšší súd v dovolacích dôvodoch nevidel naplnenie zásadného porušenia práva na obhajobu). Takýto postup považuje sťažovateľ za porušenie práva na spravodlivý proces, práva na primeraný trest, zároveň však uloženie neprimeraného trestu predstavuje porušenie práva na osobnú slobodu [čl. 17 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru].

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1, ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1, ods. 2 dohovoru), práva na osobnú slobodu [čl. 17 ods. 1, ods. 2 ústavy v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru], práva na primeraný trest (podľa čl. 6 ods. 1 v spojení

s čl. 3, čl. 7 ods. 1 dohovoru, čl. 49 ods. 3 charty) a tiež práva na odvolanie v trestných veciach (čl. 2 dodatkového protokolu č. 7) v odvolacom a dovolacom konaní v trestnej veci sťažovateľa, ktorým predchádzalo prijatie vyhlásenia sťažovateľa podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní v konaní pred okresným súdom. Jadro sťažnostnej argumentácie spočíva v tom, že rozsudkom krajského súdu došlo zrušením rozsudku okresného súdu vo výroku o treste k uloženiu neprimerane zvýšeného trestu odňatia slobody, ktorého účinný súdny prieskum (právnej kvalifikácie zisteného skutku) bol vylúčený najvyšším súdom z dôvodu nesprávneho výkladu príslušných zákonných ustanovení upravujúcich dovolacie dôvody.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu č. k. 1To/46/2018 z 19. júna 2018:

12. Ústavný súd vo vzťahu k výroku o treste napadnutého rozsudku krajského súdu vyabstrahoval nosnú námietku neústavnosti, a to výrazné zvýšenie výmery uloženého trestu odňatia slobody. Ústavná sťažnosť voči krajskému súdu však nie je koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako mal napadnutý rozsudok krajského súdu poškodiť sťažovateľa na ním označených právach. Ústavný súd práve voči napadnutému rozsudku krajského súdu považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia (III. ÚS 463/2018, I. ÚS 366/2022). Podstatou ústavnej sťažnosti by z hľadiska jej potenciálneho úspechu mala byť argumentácia majúca ústavný, nielen zákonný rozmer (IV. ÚS 462/2021).

13. Jediný bod, od ktorého sa v tejto časti môže ústavný súd pri materiálnom prieskume tejto ústavnej sťažnosti „odraziť“, je práve sťažovateľom spochybňovaná primeranosť a zákonnosť trestu súčasne a správnosť právneho posúdenia skutku. Uvedenému prilieha sťažovateľovo tvrdenie o povinnosti odvolacieho (ako aj dovolacieho) súdu riadne sa vysporiadať so všetkými skutočnosťami ovplyvňujúcimi jeho uloženie, nie iba formalisticky vychádzať z nepreskúmateľnosti výroku v časti skutkovej i právnej vety.

14. Ústavný súd sa v súlade s už uvedenými východiskami oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým zrušil výrok o treste a sťažovateľovi uložil prísnejší trest odňatia slobody. Krajský súd uvedený výrok založil na konštatovaní o nesprávnom vysporiadaní sa okresného súdu s dôvodnosťou aplikácie § 39 ods. 1 Trestného zákona (inštitútu mimoriadneho zmiernenia trestu pod dolnú hranicu stanovenej trestnej sadzby), a to na základe dôvodov, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu adresne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco uvedené na s. 6 – 7 napadnutého rozsudku krajského súdu.

15. Ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktorý je v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, IV. ÚS 227/2021). Uvedené možno vzťahovať aj na napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorý je výsledkom účinného a precízneho prieskumu jednotlivých aspektov posudzovanej trestnej činnosti sťažovateľa vrátane

jeho osobných pomerov, a tak správne dospel k záveru premietnutému vo výroku o treste v napadnutom rozsudku. Za takéhoto stavu niet z ústavnoprávneho pohľadu dôvodu na to, aby ústavný súd zasahoval do ústavne konformného rozsudku krajského súdu, ktorý nejaví známky arbitrárnosti a svojvôle. Úlohou ústavného súdu pritom nie je nanovo prehodnocovať skutkové a právne závery všeobecného súdu, ale posúdiť, či tieto sú ústavne udržateľné, t. j. najmä či ich všeobecný súd riadne a zrozumiteľne vysvetlil v medziach, ktoré mu poskytuje zákonná úprava. Na základe týchto dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu č. k. 3Tdo/39/2020 z 9. septembra 2020:

16. Naproti „slabšej“ ústavnoprávnej argumentácie vo vzťahu ku krajskému súdu dominujúca časť argumentácie ústavnej sťažnosti sa vzťahuje práve voči napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie podané sťažovateľom proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ako aj proti konaniu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo z dôvodu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

17. Ústavný súd z toho dôvodu dáva do pozornosti svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, ÚS 98/2017. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 324/2010), samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 239/2021).

18. V konkrétnom prípade sa tak ústavný súd zameril na to, či najvyšší súd v napadnutom uznesení posúdil dovolanie sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom a či výrok napadnutého uznesenia najvyššieho súdu má dostatočnú oporu v jeho jasnom, určitom a zrozumiteľnom odôvodnení.

19. Podstatou v okolnostiach tejto prerokúvanej veci je rozdielne právne nazeranie na možnosti prieskumu právnej kvalifikácie skutku dovolacím súdom po prijatí vyhlásenia obvineného o vine podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Z obsahu sťažnostnej argumentácie tak vyplýva požiadavka vykonania účinného súdneho prieskumu právnej kvalifikácie skutku (v dôsledku ktorého mu bol uložený nezákonný trest), predovšetkým za okolnosti, keď bol rozsudkom odvolacieho súdu zvýšený trest pri súčasnej nemožnosti podať proti tomu opravný prostriedok. Naproti tomu najvyšší súd tvrdí, že právna kvalifikácia skutku sťažovateľa je po priznaní viny v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku nemenná a neodvolateľná, ak dovolací súd nezistí naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

20. Ústavný súd zdôrazňuje, že právna kvalifikácia skutku musí vždy zodpovedať skutkovému vymedzeniu konania obvineného. Inými slovami, na skutkovú vetu nadväzuje právna kvalifikácia skutku (právna veta) ako vyjadrenie skutkových zistení v právnych pojmoch a inštitútoch (Čentěš, J., Kurilovská, L., Šimovček, I., Burda, E. a kol. Trestný poriadok II. § 196 – 569. Bratislava: C. H. Beck, 2021, s. 299-304). Z uvedeného tak vyplýva nevyhnutná previazanosť právnej kvalifikácie

skutku so skutkovým stavom, z ktorého následne súd vychádza pri ukladaní trestu, prihliadajúc na zákonné zásady ukladania trestov v zmysle príslušných ustanovení Trestného zákona.

21. Ústavný súd k námietkam v bode 7 a (obdobne aj v bode 10) tohto uznesenia uvádza, že sťažovateľ svojou požiadavkou na prieskum právnej kvalifikácie skutku najvyšším súdom oddeľuje vo svojej podstate neoddeliteľnú skutkovú vetu a právnu vetu, a to s osobitým zreteľom na jeho sprísnený trest bez možnosti podať riadny opravný prostriedok proti rozsudku odvolacieho súdu.

22. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, čo sa týka diferencovanej možnosti prieskumu, resp. možnosti podania riadneho a mimoriadneho opravného prostriedku, v závislosti od druhu výroku v prípade, ak okresný súd podľa § 257 ods. 6 a 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

22.1 Proti rozsudku súdu prvého stupňa proti výroku o vine možno podať dovolanie iba z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom je rozhodujúce určenie osôb oprávnených podať dovolanie. Keďže v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je špecifikovaný konkrétny subjekt, ktorému toto právo prislúcha, preto ho treba vykladať v spojení s § 369 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že oprávnený na podanie dovolania v tomto prípade je len minister spravodlivosti (na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby), a to z dôvodu, že ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa (IV. ÚS 71/2021, IV. ÚS 227/2021, II. ÚS 381/2019, III. ÚS 182/2018, obdobne I. ÚS 159/2018, I. ÚS 253/2018).

22.2 Závery o nemožnosti podania odvolania obvineným [po postupe podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] však neplatia pre výroky súdu prvého stupňa netýkajúce sa rozhodnutia o vine, t. j. napr. pre výrok o treste a pod. (k tomu pozri nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 347/2018 a II. ÚS 143/2020). V takom prípade je obvinený po splnení ďalších zákonných podmienok oprávnený na podanie dovolania, a to nielen z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

23. Vzhľadom na to, že sťažovateľ žiadal prieskum právnej kvalifikácie skutku, ktorá je nerozlučne spätá s výrokom o vine, proti ktorému možno podať dovolanie len podľa dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý ani v dovolaní neoznačil, ústavný súd nemôže považovať túto časť argumentácie sťažovateľa za opodstatnenú. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej *obiter dictum* podrobne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo nemôže argumentáciu sťažovateľa namietajúceho nesprávnu právnu kvalifikáciu jeho skutku prijať (s. 10 – 12).

24. Obdobne ústavný súd nemôže považovať sťažostnú námietku v bode 8 tohto uznesenia o nesprávnom právnom posúdení skutku za opodstatnenú. Pre posúdenie skutku ako konkrétneho trestného činu musia byť naplnené všetky znaky skutkovej podstaty daného trestného činu. Pokiaľ sťažovateľ na hlavnom pojednávaní v konaní pred okresným súdom vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu a súhlasil so správnosťou právnej kvalifikácie, nemôže sa v ďalšom konaní právne účinne domáhať porušenia svojich práv námietkami o nenaplnení obligatorneho znaku skutkovej podstaty trestného činu či okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby, prípadne naplnenia osobitných kvalifikačných pojmov. Pokiaľ sťažovateľ svojím vyhlásením podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rezignoval

na možnosť vykonávania dokazovania o tom, či spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu v konaní pred okresným súdom, potom sa sám zbavuje práv, ktoré mu prináležia podľa Trestného práva, a to v súlade s princípom *vigilantibus iura* (každý nech si stráži svoje práva).

25. Odhliadnuc od dosiaľ uvedeného, ústavný súd nemal pochybnosť o tom, že sťažovateľ vo svojej podstate namieta výrok o treste, rovnako ako aj v prípade dovolania adresovaného najvyššiemu súdu. Jednoznačne o tom svedčí nielen zodpovedajúce tvrdenie sťažovateľa v ústavnej sťažnosti, ale aj ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h), ako aj písm. i) Trestného poriadku. Ústavný súd tak pripomína, že proti výroku o treste je obvinený oprávnený podať dovolanie aj v prípade postupu podľa § 257 ods. 5 a 7 Trestného poriadku (bod 22.2. tohto uznesenia). Uvedené akceptoval aj najvyšší súd v napadnutom uznesení, a to konštatovaním, že zmenu výroku o treste v rozsudku ako výsledok postupu podľa § 257 ods. 5 a 7 Trestného poriadku je možné docieľiť dovolaním podaným aj podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku (s. 13).

26. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva kľúčový právny záver, že v prerokovanej veci bol sťažovateľovi uložený taký druh trestu, ktorý zákon pripúšťa a trest mu bol uložený v rámci trestnej sadzby (nie mimo nej). Najvyšší súd tak účinne preveril uloženie trestu odňatia slobody krajským súdom, ktorý posúdil ako zákonný, keďže sa nachádzal v mantineloch zákonnej trestnej sadzby (s.13 a 15). Uzavrel, že uloženie trestu odňatia slobody bez použitia § 39 Trestného zákona nie je okolnosťou napĺňajúcou tento ani iný dovolací dôvod (s. 13 a 16).

27. Pokiaľ sťažovateľ vo svojej sťažnostnej argumentácii (v rozsahu bodu 9 tohto uznesenia, pozn.) uvádza, že napadnuté uznesenie nie je náležité odôvodnené, ústavný súd pripomína, že obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu ani práva na spravodlivé súdne konanie nevyžaduje odpoveď na každú otázku nastolenú stranou konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z toho aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedenú požiadavku najvyšší súd splnil, keď vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd zopakoval, že vzhľadom na nemožnosť preskúmavania správnosti právnej kvalifikácie konania sťažovateľa kvôli nezmeniteľnosti výroku o vine nie je oprávnený reagovať na dovolacie argumenty týkajúce sa právnej kvalifikácie konania sťažovateľa.

28. Ústavný súd tak po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci boli nezlučiteľné so základným právom účastníka konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol dostatočné a presvedčivé dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c), keďže neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Napadnuté uznesenie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

29. Ústavný súd tak dospel k záveru, že námietky sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu neobstoja a napadnuté uznesenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi jeho

obsahom a označenými právami sťažovateľa garantovanými ústavou, dohovorom, chartou a dodatkovým protokolom č. 7, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie označených práv po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konania. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

30. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu